

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontwrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerij zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbe-
derklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust
handelen der arbeiders in de
klassenstrijd. Daarom plaatsen
ze zich tegenover de leiders-
partijen van de parlementaire
partijen en van de vakbeweging
en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!**
**DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Negende Jaargang No : 15.
September 1936 No : 1.

BERICHTEN UIT PALESTINA.

1. De berichten, die zich bezig houden met de (hoofdzakelijk door de Joodse immigratie geschapen) nieuwe toestand van Palestina, spreken in het algemeen over de opbouw van het land door Joods kapitaal en Joodse arbeidskracht, over de daaruit ontstaande voorspoed, over het min of meer algemeen deel hebben van het hele Joodse Volk aan deze voorspoed en goede vooruitzichten van een altijd verdergaande gelukkige ontwikkeling. Deze berichten veroorzaken des te meer opzien en verwachtingen, omdat sedert enige tijd in het merendeel van de overige landen de arbeidersklasse en de burgerlijke middenstands-groepen door de gedurige crisis steeds meer tot armoede vervallen. Overal worden producten en productie-middelen vernietigd of in vernietigingsmiddelen veranderd. Overal is werkloosheid, en de massa's zien in doffe afwachting een nieuwe wereldoorlog tegemoet. Enkel Palestina, het zich in opbouw bevindende land, zou hierop een uitzondering maken.

In Palestina wordt het geld van Joodse en Britse kapitalisten productief gemaakt. Naar Palestina verlangen de verpauperde Joodse handworkers en arbeiders uit Oost-Europa en U.S.A., de Arabische Nomaden en boeren, de Oosterse Joden. Door het, met de crisis en de verdergaande vermonopolisering groeiende fascisme en de daarmee, bijv. in Duitsland door het anti-semitisme tevoorschijn geroepen verarming der Joodse middenstand, ontstond de emigratie van hen naar Palestina. In deze verhoudingen ontwikkelt zich een nationaal gevoel bij de Joden en een versterking daarvan bij de Arabieren, bij wie al in 1917 een grote nationale beweging heeft bestaan.

2. Het Zionisme of Palestinisme, de nationale beweging der Joodse massa's, is in verschillende partijen gesplitst overeenkomende met de klassen-lagen. Er zijn twee democratis-liberale partijen, die ontstonden door de splitsing der partij der "Algemene Zionisten".

De kleinste van de beide nieuwe partijen staat dicht bij de fascistten, de grootste staat dicht bij de arbeiderspartij. Er is een grote fascistiese partij, de "Revisionisten" met enige versplinterde groepjes in haar gevolg. Bovendien een grote Kerkelijke partij de "Misrachi". De arbeiderspartij (M.A.P.A.I.) en het "Algemeene vakverbond der Joodse arbeiders in het land Israël" (Histadrut) zijn reformistische en nationalisties. Hierbij komt nog een reformistische organisatie, die uit leden der agrarische arbeidersgemeenten bestaat, "Haschomer Haziar", enkele jeugdorganisaties en een vrouwenorganisatie "Wizo".

Al deze groepen propageren de emigratie van de Joden van alle landen naar Palestina. Enkel de in Palestina illegale groep der Komintern (PKP), strijdt tegen de immigratie.

3. Het overschot van immigratie boven de emigratie bedroeg:

Jaar.	Joden.	Niet-Joden.
1929	5239	1317
1930	4944	1489
1931	4075	1458
1932	9559	1736
1933	30327	1650
1934	42359	1784

Hierbij komt sedert 1933 een immigratie uit Arabië van ongeveer 25000 Bedoeïnen en Lialis uit de aangrenzende landstreken.

4. In het Westen wordt Palestina begrensd door de Middellandse Zee, in het Noorden door het Libanongebirge, in het Oosten door de Jordaan en in het Zuiden door de woestijn Sinaï. Het omvat ong. 26330 vierkante K.M. Van het Westen naar het Oosten wordt Palestina in drie vlakten verdeeld, die ongeveer parallel met de kust lopen. In het Westen het verschrikkelijke vlakke land, in het midden het gebergte, en in het Oosten de Jordaanlaagte. Het middelgebergte bereikt een hoogte van 800 M., de spiegel van de Dode Zee, waarin de Jordaan uitmondt, ligt 400 M. onder de zeespiegel.

5. Binnen het Turkse (Ottomaanse) rijk bestond Palestina uit enkele districten der provincie Sijrië.

Na de oorlog en de Arabiese opstand werd Palestina van de overige Arabiese landen gescheiden en tot Engels mandaatgebied verklaard, dat Engeland in opdracht van de Volkenbond besturen zou. (Net zo geschiedde het met het Noordelijk deel van Sijrië, dat in vier stukken verdeeld onder Frans mandaatbestuur werd gebracht.)

Met het mandaat over Palestina is de Balfour-verklaring verbonden, waarbij volgens de tekst de regering van Zijne Majesteit welwillend staat tegenover de stichting van een nationaal tehuis voor het Joodse Volk, "waarbij duidelijk begrepen moet worden, dat niets zal worden ondernomen, dat de burgerlijke en godsdienstige rechten der niet-Joodse bevolking in Palestina, -- schade aan zou kunnen doen."

De regering van Palestina bevindt zich in Jeruzalem. Ze bestaat uit de High Commissioner en zijn drie hoogste beambten en de Departement Chiefs. De regering staat onder het Colonial Office in London, waaraan alle wetten ter toestemming voorgelegd moeten worden.

In Jeruzalem bevindt zich ook het Hoofdkwartier der Engelse Lucht- en Landtroepen. Jeruzalem is met de beide andere grote steden Haifa en Jaffa-Tel-Aviv door goede autowegen en spoorwegen verbonden.

Jaffa is voornamelijk een haven voor sinaasappel-export. Haifa, een grote haven, is tegelijkertijd stuwpunt der Britse Middellandse-Zee-Vloot.

In Haifa mondt de Zuidelijke arm der Pipe-Line uit, die olie van Mossul naar de zee voert. De Noordelijke arm gaat door Frans-mandaatgebied. Bovendien zijn er enkele luchthavens voor de lijnen Europa-Zuid-Afrika en Europa-Oost-Azië. Meerdere luchthavens worden nog aangelegd.

In het Oosten grenst Frans-Jordanië aan Palestina. Frans-Jordanië staat eveneens onder Engels mandaatbestuur. De beide mandaten van Palestina en Frans-Jordanië worden door de High Commissioner in Jeruzalem bestuurd. Bovendien "hoort" in Frans-Jordanië nog de Emir Abdallah, een broer van Faisal.

In het Zuid-Westen grenst Egypte aan Palestina. Een spoorweg verbindt Cairo over Jaffa met Haifa op Jeruzalem. Deze lijn is aan de Hodjasbaan aangesloten en heeft autobusverbindingen met Bagdad en Bejrout. Palestina is dus een belangrijk gedeelte van het Britse Imperium, zowel om de weg tot water als om de weg tot land en, wat heden nog belangrijker is, om de lucht-weg.

6. De landstaten zijn volgens regeringsbesluit: Engels, Arabisch en Hebreeuws. Engels sproken haast enkel de hogere beambten, de overige bevolking spreekt Arabisch, behalve de Joodse Jeugd en de oostelijke Joden, die Hebreeuws brengen. De Joodse bevolking spreekt bovendien de talen van de landen waar ze vandaan komen en meestal Jiddiah. De Joodse pers echter verschijnt in het Hebreeuws.

7. De bevolking van Palestina bedroeg volgens de volkstelling der regering op 23 October 1922:

Landelijk.....	389.534
Stedelijk.....	264.317
Nomaden	103.331
	757.182

In het jaar 1934 (naar schatting):

Arabieren	870.000
Joden	310.000

8. De productie-methoden zijn in Palestina gedeeltelijk nog bijbels. Bij de Arabische nomaden stammen Bedoeïnen heeft nog het afgesloten famili-bedrijf (Klan). Deze vorm gaat door veel-verkoop, verkoop van landerijen bezit over in loonarbeid. Een groot gedeelte der Arabische landbouw is nog middeleeuws feodaal. De grootgrondbezitters (Effendi's) verpachten de grond aan Arabische boeren (Fellah's), die deze grond sinds generaties bewerken. De pacht bedraagt in de regel 1/5 der opbrengst in natuurproducten. Bovendien leent de Effendi geld, zodat de Fellah's de noodzakelijke gereedschappen voor de oogst kunnen kopen. De renten gaan tot 150 %.

De Effendi's vormen een gedeelte der bevolking van de Arabische Stad, voorzover ze er niet de voorkeur aan geven, hun inkomen, dat door hun opzichters geïnd wordt, in het buitenland te verteren. Enkel van hen verkopen ook gedeelten van hun grond en verzorgen op de rest een intensieve beplanting. Naarmate de Effendi's overgaan van hun pachtbedrijf tot plantage-bedrijf, worden de Fellah's loonarbeiders.

Bodemschatten 1929 :	Bebouwd	5515	vierk. K.M.
	Bebouwbaar, maar niet bebouwd	3389	„
	Onbebouwbaar, Bosch en Weide	7750	„
	Niet gerangschikt	3346	„
	Samen	20000	„

De rest, 6000 vierkante K.M. waarschijnlijk woestijn.

De Arabische stad is voornamelijk handelsstad. De bewoners, handelaars en handwerkers, hebben meestal nog land in bezit.

9. De Joodse kolonisatie begon omstreeks 1880. Een baron Rothschild reed destijds de voor een economische ineenstorting staande eerste Joodse dorpen door invoering van veredelde plantensoorten en door financiële ondersteuning.

In 1898 had het eerste Zionistische kongres plaats, waarop als doel: "Het scheppen van een openbaar-juridisch verzekerd tehuis voor het Joodse volk in Palestina" geproklameerd werd.

Er bestaat een nationaal bodemfonds (K.K.L.), en een Palestijns vestigingsfonds (H.K.). De K.K.L., het eerste grondaankoopcentrum der Zionistische organisatie, werd in 1902 in het leven geroepen met het doel grond als onvervreembaar eigendom voor het Joodse volk te verkrijgen. De grond werd gekocht van de Arabische bezitters, Effendi's en familie's, Klans en dorpsgemeenten, hetgeen vaak tot gevolg heeft, dat de Fellah's van de bodem der Effendi's verdreven worden. In enkel gevallen van de laatste tijd wordt de Arabieren kleine stukken grond ter beschikking gelaten, welke ze nu intensief met credieten en moderne hulpmiddelen bebouwen. De K.K.L. bezat in 1934 41500 h. are grond. De K.H. begon zijn werkzaamheid in 1921 en financierde landbouwkolonisatie, stads-kolonisatie, opvoeding, immigratie gezondheidsdienst, religieuze en gemeentelijke instellingen. Beide fondsen staan onder de Zionistische uitvoerende macht (Executieve) en onder het actie-comité, die door het kongres, dat om de twee jaar bijeenkomt, gekozen worden. Het kongres wordt op democratische grondslag door de Zionistische organisaties van alle landen gekozen en tevens gefinancierd. Ieder, die een Shilling betaald, heeft stemrecht en kiest de afgevaardigden. De Zionistische lichamen zijn met andere niet-Zionistische Joodse lichamen verenigd tot de omvattende Jewish Agency.

10. Joodse landbouw bestaat uit plantage-bedrijf, gemengd bedrijf en graanverbouwing.

Op de plantages (einde 1934: 15000 H. Are Joods, 10000 H. Are Arabisch) worden sinaasappels, amandelen verbouwd. De manieren van verbouwen zijn Latifundienbedrijf (boven de 5 H. Are), intensieve boerenbedrijven (1½ en 2½ H. Are) en gemeenten (Kommunen).

In het gemengde bedrijf doet men aan groenteteelt, veeteelt om melk en kaas te produceren en hoederteelt om de eierenproductie. In het bedrijf overheersen kleine boeren, die tot coöperaties aaneengesloten zijn.

Het graan wordt door de ongeveer 10.000 arbeiders in de gemeenten (Kommunen) en arbeidersnederzettingen in de vlakte van Jersaal en door de boeren in Galilea verbouwd. Bovendien zijn er landbouw-nederzettingen om Haifa, Patach, Tiqua, Kfar Saba en de verspreide Joodse koloniën, waarvan de bezitters nog in de stad arbeiders en bedienden werken. Deze hulp-bedrijven moeten zich tot Hoofd-bedrijven ontwikkelen.

In Palestina is door de grote immigratie der laatste jaren een grote vraag naar grond voor landbouwdoeleinden en in de steden voor bouwplaatsen. Daarvoor stijgen de grondprijzen voortdurend en de grondspeculatie heeft een reusachtige omvang aangenomen. Volgens Palestijns (Turks) grondrecht moet bij de koop één vierde van de koopprijs betaald worden, de rest na zes maanden. De grondmaatschappijen kopen dus grond, die ongeveer het vierde van hun kapitaal kost. Ze verdelen deze grond in percelen en verkopen haar bij de bestaande grondhonger met aanzienlijke winsten en kunnen zo hun verplichtingen nakomen. Wanneer echter de grondhonger minder wordt, bijv. door aanbod van goedkopere grond en de uitbuitingsmogelijkheden van goedkopere arbeidskrachten op het eiland Cyprus, en de maatschappijen de grond niet kwijtraken, dus ook niet het resterende bedrag kunnen betalen, vervalt de aanbesteding en de koop wordt vernietigd. De maatschappijen hebben aan hun kapitaal verloren en hierdoor is een krisismogelijkheid ontstaan, die in een land, waarin de grondspeculatie een zo belangrijke rol speelt, merkwaardige gevolgen moet hebben.

De K.K.L. probeert de speculatie uit te sluiten en geeft haar grond in erfpacht. Maar daar het fonds (evenals de K.H.) uit gaven en inzamelingen bestaat, kan ze den grondhonger niet bijhouden. Want de grondhonger is niet als de immigratie een gevolg van de verarming der Joodse massa's en hun angst voor de uiteindelijke verproletarisering. De verdergaande verarming moet echter ook op de geldinzamelingen een verlamdend invloed hebben. Het land is echter in het bezit van de feodale adel en de prijzen stijgen. De gelden van de K.K.L. zijn niet voldoende en zij ziet zich genoodzaakt grote landaankopen van privaten maatschappijen te eisen, die ze vertegenwoordigt. Zo wint de speculatie steeds meer aan invloed en de naar land begoerige massa's der Arabische en Joodse landbouwbevolking staan voor de opgave de kolonen der feodale en kapitalistische eigendomsverhoudingen te doorbreken. Het grondprobleem is echter niet tot Palestina beperkt.

Het eerste gevolg van deze verhoudingen voor Palestina is een soort verscheidene jaren durende bouwconjectuur. Een gedeelte der grondstoffen komt uit Palestina zelf, hout en ijzer worden geïmporteerd. De cementproductie in Palestina bedroeg in de jaren (in Tonnen):

	1932	1933	1934
	100.000.	135.000.	155.000.
Daarvan werden geëxporteerd	9938	6.393	700
Hierbij werden geïmporteerd	7152	39.409	148.000.

Bovendien bestaan er nog talrijke tegelfabrieken. Met het bouwen ontwikkelde zich een grote industrie van meubelmakerijen, slotenmakerijen en dergelijk handwerk. De bedrijfsvorm is in de regel de werkplaats. De eigenaar als meester en ongeveer 5 arbeiders. Moderne werktuigen en machine's. Als drijfkracht wordt electriciteit gebruikt. De bouwwerken worden door bouw-ondernemers uitgevoerd, die een kern van vakarbeiders hebben en bovendien ongeschoolden voor zover nodig aanstellen. Het verschil tussen geschoold en ongeschoold arbeid is in Palestina nog niet zeer ontwikkeld, omdat het Joodse proletariaat immers pas aan het ontstaan is en tot voor enkele jaren, slecht geringe technische ervaringen had. De technische scholing is ook heden gezien de grote vraag, nog zeer onvoldoende en het uitschot in de productie in verhouding groot. Maar in de laatste tijd vormt zich toch steeds sneller een leger ongeschoolde arbeiders, die geen uitzicht meer hebben, binnen de bestaande eigendomsverhoudingen, "omhoog te komen".

En in dit leger is ook al reeds een vast aantal werkelozen. D.w.z. de enkelingen krijgen af en toe werk en de duur der werkloosheid is per hoofd nog gering. Maar het absolute getal blijft konstant. De door het Italiaanse-Abessijnse conflict ontstane paniek heeft ook in dit opzicht zijn werking gehad en de werkloosheid vergroot; getallen zijn niet te noemen, daar de vakvereniging, die alleen in staat was, de werkloosheid statistisch waar te geven, blijkbaar uit nationaalistische overwegingen, hierin geen waarde hecht.

Een belangrijk rol in de bouwindustrie spelen ook de arbeiders-coöperaties, die als ondernemers optreden. Ze nemen opdrachten aan, voeren de bouwplannen uit en stellen nog ongeschoolde arbeiders aan. Allen krijgen evenveel loon en de winst wordt onder de eigenlijke leden der coöperatie (Kewuzà genaamd) verdeeld onder uitsluiting der niet tot de Kewuzà behorende loonarbeiders. Een loonarbeiders kan slechts drie maanden in de Kewuzà werken. Of hij moet dan lid worden van de Kewuzà en een aandeel betalen. Daar het aandeel meestal erg hoog is, moet dus de arbeider zijn werk verlaten en hiermee verkeert deze instelling van de vereeniging in haar tegendeel. In plaats de arbeiders binnen het kapitalisme van de loonarbeid te bevrijden, stoot ze de arbeiders elke drie maanden weer op markt. Ook het gehele Joodse autobus-transportwezen, dat door het geringe spoorweg-net erg vertakt is, is in handen van enkele van dergelijke vereenigingen. Het de ontwikkeling van het verkeer ontstonden ook carrosserie-fabrieken, terwijl de motoren nog geïmporteerd werden. Ook het stratenleggen wordt op grote schaal doorgevoerd. Hoofdzakelijk door de regeering, gedeeltelijk ook door de gemeenten. Op het ogenblik wordt ook een waterleiding van Ras el Ain (Jaffa) naar Jerusalem aangelegd. De lengte der waterleiding is ongeveer 65 K.M. en ze stijgt van de zeespiegel tot op 800 meter. Dit werk, een opdracht van de regeering, wordt door de vakvereeniging (Zewerk-schaft of coöpperatie) als ondernemer uitgevoerd. De Palestijnse Spoorweg onderhouden zeer grote reparatie-werkplaatsen in Haifa. De Palestijnse Potaasch Maatschappij, een Engels-Joodse bankiersgroep, heeft de concessie om de mineraalschatten der Dode Zee te exploiteren en is een moderne grote chemise onderneming. Het betreden van de grond dezer maatschappij is echter streng verboden. Er zouden daar giftgassen voor oorlogsdoeleinden gemaakt worden. Fabrieken, die kunstzij produceerden, zijn de laatste tijd gesloten, omdat het niet mogelijk was de lonen der arbeiders zover te drukken en omdat de werkmethoden niet intenser aangepakt konden worden om tegen de Japanse concurrentie stand te houden.

Deze gehele industrie wordt in de regel door electriciteit gedreven, tot de landelijke waterpompen toe, die gedeeltelijk door Dieselmotoren gedreven worden. Alle elektrische stroom voor Palestina (behalve Jerusalem) wordt door de Palestijnse Electriciteits Corporation voortgebracht, waarvan de President de voormalige linkse S.R. Ingenieur Rutenberg is, bekend door zijn medewerking van het doodschieten van de priester Gapon. De maatschappij exploiteert de elektrische centrale's met waterkracht en Dieselmotoren.

Er zijn een fabriek en verscheidene kleinere werkplaatsen voor de machinebouw en ijzergieterij.

Verbonden met de landbouw is een voedingsmiddel-industrie, die vruchtensappen, ooft- en groentenconserven fabriceert. Voornamelijk de vruchtensappen zijn voor het nabije Oosten een belangrijk product, omdat de Islam het alcoholgebruik verbiedt en bij dat klimaat een grote vraag naar verfrissende dranken bestaat.

Daardoor exporteert, deze industrie haar producten ook aan het geheel aangrensende Oosten. Een aparte industrie is ook ontstaan door het gebruik van hoofdzakelijk Syrische olijven, waaruit technische oliën en vetten, slaolie en zeep gemaakt worden.

De financiering geschiedt enerzijds door de nationale fondsen (Grondwettelijke Bank en industrialisatie van de landbouw) anderzijds door de Barilaj's Bank en de Anglo-Palestijnse Bank en haar dochterondernemingen de General Mortgage Bank of Palestino.

Er bestaan nog een groot aantal kredietmaatschappijen (op landbouw- en industriegebied) en bovendien speculatie-banken. De regeerings-bank is die van Barclay's.

11. In de Joodse bedrijven in Palestina was ondergebracht:

(in duizenden Ponden) zonder grondprijzen in :

	1932.	1933.	1934.
In de plantage-ondernemingen	900	1500	1850
, , , gemengde , , ,	100 : 33%	100 : 31%	250 : 22%
Aanbouw in de Stad	1150	2500	4500
, , , het dorp	200 : 45%	350 : 54%	800 : 61%
Industrie	350	500	1000
Transport	150 : 22%	300 : 15%	500 : 17%
	<u>2850 : 100%</u>	<u>5250 : 100%</u>	<u>8700 : 100%</u>
(Machine-import)	(175)	(467)	(950)

12. De waarde ~~der~~ industriële productie was in :

1933.	(in Ponden Sterling)	1934.
5.400.000		6.500.000

15. Het aantal industriële arbeiders bedroeg einde 1932: 9.500 ; einde 1933: 14.000 ; begin 1935: 18.000

1933: 14.000; begin 1935: 25.000

den, chefs Jenz. was begin 1935: 25.000
Het totaal aantal Joodse arbeiders in het land kan in deze tijd

70 - 80.000 geweest zijn.

Van de Tonen kon nog geen gemiddelde berekend worden, men kan echter een gemiddelde aannemen van 200 Mil. (1 Mil. is één duizende van een Palestijns Pond.)

14. De partij der "Revisionisten" de fascistiese partij der Joden streeft naar de Jodenstaat aan beiden zijden der Jordaan (aus ook Frans-Jordanië). Hun program lijkt op het Italiaanse. Ze prediken Volksgemeenschap op grond der Joodse traditie. Hier hebben ze aanrakingspunten met de Misrahi, de der Joods-Klericale partij, die over de Sabbatrust en over de religieuze keuken en opvoeding waakt en die in dit opzicht op het laatste Zionis-tiese congres van de arbeiderspartij, die bijna 50% van alle mandaten had, en van de Liberale partij vergaande concessie's kreeg. De Revisionisten

willen de vraag van de verhouding van de Joden tot Arabieren in deze zin oplossen, dat de Arabieren in Palestina een nationale minderheid zouden vormen, met zekere door de Jodenstaat gecontroleerde rechten van kulturele en religieuze zelfstandigheid. De Revisionisten zijn uit de gezamenlijke organisatie der Zionisten getreden en nemen niet meer deel aan het congres. Zij hebben een eigen congres. Een afsplintering van hen, de Jodenstaat-partij is echter in het algemene Zionistiese wereldcongres gebleven en vormt daar de uiterst rechtse vleugel.

In Palestina is iedere Jood automatisch lid van Knesset-Jisraël, een organisatie waaronder staan: het gezamenlijke Joodse opvoedingswezen, de Joodse Kerk's ondersteuningswezen, enz., en waarvan het uitvoerende Comité de Wa 'ad le 'umi (nationale raad) als vertegenwoordiger van de Joodse bevolking met de regering onderhandelt.

15. De Arabieren worden bij de regering voornamelijk door de Mohammedaanse raad met de Mufti van Jeruzalem aan het hoofd, vertegenwoordigd. Er zijn echter ook Arabische partijen, die ontstaan zijn uit de grote Arabische vrijheidsbeweging en de Arabische opstand, die in 1917-1918, door Engeland ondersteund, de Arabische landen van den honderden jaren lange Turkse onderdrukking bevrijdde. Maar de Arabische Bedoeïnen en steden hadden nog niet de kracht om de macht van het Engelse en Franse Imperialisme te weerstaan, die het ook veel beter dan de Turken verstaan de Arabische landen in hun wereldrijken op te nemen.

De Arabische partijen onderscheiden zich van elkaar niet zozeer door hun program als wel door de families die er de leiding in hebben. De partij van Mufti en zijn familie "De partij van het Palestijnse Volk", welke een ondersteuning van 70.000 Pnd Sterling van de Mohammedaanse raad krijgt en 2 dagbladen bezit (Al Jamea en Al Shabab) streeft naar de zelfstandigheid van Palestina en liquidering van het Volkenbondsmandaat.

"Palestina voor de Arabieren", inschakeling van Palestina in het verband van de Arabische volken. Ze onderhoudt betrekkingen met Hn Suad de heerser der Hedjas. De partij van de familie Nashashibi, de "Partij der nationale verdediging", een soort van fascistiese organisatie, die betrekkingen onderhoudt met de Koning van Irak en de Emir van Trans-Jordanië, eist de zelfstandigheid van Palestina, een zuiver Arabische nationale regering, wil geen internationale verplichtingen erkennen en wil de ontwikkeling der landbouw eisen. Ze bezit 3 dagbladen (Falastin, Al Aslamiach, Adifa).

Een "Reformpartij" onder leiding van Dr. Khaldis, de burgemeester van Jeruzalem, vereenigt de burgemeesters en dorpsbestuurders van veel Arabische plaatsen. Deze organisatie schijnt de modernste van de Arabische partijen te zijn en lijkt meer op de uit Europa bekende partij-vormen. Ze eist de zelfstandigheid van Palestina in de Pan-Arabische Statenbond en een bondgenootschap met de Engelsen, zoals het Anglo-Irak-Verbond. Ze veroorzaakt religieuze scheiding tussen mohammedaanse en christelijke Arabieren en bestrijdt het Zionisme. De Arabische Jeugdorganisaties, geleid door Jacob Bej Dissin, zet grenswachten uit tegen de illegale Joodse immigratie bestrijdt in de dorpen de grondverkoop aan Joden en heeft verbanden met de Egyptische nationale departementen. Ze was ook verbonden met Chilmi Pasha, die een privaat-bank "Bank van het Arabische volk" stichtte, om "zuiver Arabische" grondtransacties te financieren. De bank van het Arabische volk kon echter het wantrouwen van het Arabische volk niet overwinnen en sloeg bankroet.

16. Er zijn twee Arabische vakverenigingen, waarover weinig te weten te tokomen was. Zij zouden enerzijds door Jacob Bej Dissin en anderzijds door Chilmi of Nashasnibi geleid worden en een verzamelbekken zijn voor de betreffende politieke partijen. In ieder geval zouden ze volkomen onafhankelijk van de Arabische bourgeoisie staan. Authentiek materiaal had de berichtgever hierover niet.

17. Het algemeene vakverbond der Joodse arbeiders in Palestina (Histadrut), bij de Amsterdamse vakverenigingsinternationale aangesloten, had Joodse leden op: 1 Jan 1934. op 1 Jan 1935.

In de steden	28.823	45.192
In de koloniën ..	14.234	16.882
In de arbeiders-landbouwbedrijven....	4.267	5.688
	47.224	67.562

Bovendien in Jaffa ongeveer 400 arbeiders (schippers, sigarettenarbeiders, haven- en grondwerkers) en in Haifa 300 (olie-transport, tegelfabriek chauffeurs, haven-arbeiders).

De normale arbeidsdag in Palestina bedraagt 8 uur. Het gemiddelde loon bij de bouwvakken in de stad bedraagt 400 Mil dagelijks (ong. f. 2.80), bij de bouwvakken op de dorpen minder. Bij de bouwvakken worden de hoogste lonen betaald.

De Histadrut geeft een dagblad, "de Davar" uit, waarbij ook een avondblad verschijnt en om de voortien dagen een kinderkrantje. Al deze uitgaven verschijnen enkel in de Hebreeuwse taal (en schrift). Zo komt het, dat een groot deel der arbeiders, die enkel Jiddisch spreken, de publicaties van hun organisatie helemaal niet of maar heel slecht begrijpen. Ze worden de arbeiders gedwongen nog eens op de schoolbanken te gaan zitten om de moeilijke taal en de lastig te ontcijferen schrift te leren. (Terwijl de kinderen in de landen, waar het Latijns alfabet gebruikt wordt, in één jaar lezen en schrijven leren, duurt dit proces hier ongeveer 4 jaar).

De normale arbeidsdag duurt in Palestina 8 uur. De hoogste lonen worden bij de bouwvakken betaald. In de stad 400 Mil dagelijks, op het land tot de helft minder. In de industrie en vooral in de landbouw zijn de lonen zeer veel minder. (200 Mil. dat is ong. f. 1.40) De Histadrut leidde stakingen in 1934:

In Tel Aviv:	37 stakingen,	605 arbeiders,	5572 arbeidsdagen	62 Ondern.
waarvan:	2	145	1056	21
In Jeruzalem:	9	1	1441	15
waarvan:	1	193	3332	28
,, Haifa:	11	1104	11403	126
,, Koloniën:	11	68		

Hiervan werden 51 stakingen gewonnen. In 34 gevallen probeerden de Revisionisten de stakingen te breken en hadden in 6 gevallen succes. De stakingen voerde tot 5 processen waarin 34 arbeiders samen tot 33 maanden gevangenisstraf en dwangarbeid en tot 220 Pnd. St. geldboeten veroordeeld werden.

De Histadrut ondersteunde ook 8 Arabische stakingen, waarbij 785 arbeiders 4145 werkdagen staakten. Hiervan werden 2 stakingen gewonnen.

De Histadrut controleert de gehele Joodse arbeidsmarkt. Er zijn geen arbeidsbureaus van de Staat of van de Stad. Een werklozenondersteuning bestaat niet. De Histadrut bezorgt arbeiders aan de ondernemers, die daarmee het tarief erkennen. De ondernemers zijn bovendien nog in eigen ondernemersverenigingen aangesloten, die echter nog geen gezamenlijke organisatie bezitten.

Daartegenover is de Histadrut in 't algemeen in staat het loon door te zetten, waarbij de betrekkelijk geringe werkloosheid, het nog altijd heersende gebrek aan vakarbeiders en de geringe hoogte der lonen een gunstige werking hebben. De Joodse bourgeoisie kan ook niet eenvoudig de goedkopere Arabische arbeidskracht uitbuiten, omdat er niet zoveel geschoolde Arabische is, en de Joodse arbeidersklasse een zekere politieke bescherming tegenover de Arabieren moet bieden. Want de Joodse bourgeoisie zit immers niet - als de Engelsen - buiten het land. Op het land, in het plantage-bedrijf, is dat anders. Daar worden grotendeels Arabische arbeidskrachten uitgebuit, die ervaren en goedkoop zijn. Zeer zeker zijn ook de lonen der Arabische landarbeiders gestegen. Hoewel de Histadrut zeer krachtig, door te posten, tegen het binnendringen van Arabische arbeidskrachten op het land strijdt, kan ze niet verhinderen, dat de planters steeds meer Arabische arbeiders (meestal vroegere fellah's) aan het werk stellen en dat deze Arabische arbeiders met de vormen van vakverenigingsstrijd vertrouwd raken, welke ze ook al meerdere malen met succes aanwonden. De Histadrut ging zelfs zover, dat ze in Tel - Aviv een bedrijf (meubelmakerij) bestreed, waarin een revolutionair Arabisch arbeider was aangesteld. Toen de arbeiders van het bedrijf zich met hun Arabische kameraden solidair verklaarden, ontstond er een kloppartij tussen de bedrijfsarbeiders en de vakverenigingsfunctionarissen en tegen de bedrijfsarbeiders werden maatregelen genomen om ze buiten de Histadrut te sluiten. Uitsluiting van de Histadrut betekent zoveel als verlies van de mogelijkheid tot werken. Want ofschoon de Histadrut officieel voor alle arbeiders werk bezorgt, heerst er zulk een protektie, dat oppositionele of uitgesloten arbeiders geen werk krijgen. In dit opzicht kan men de Histadrut een Staatsorganisatie noemen. Ze kan meestal doorzetten, dat arbeiders, die niet bij haar georganiseerd zijn, door geen enkele ondernemer meer aangesteld worden.

Bij de Histadrut is een algemene ziekenkas aangesloten, welke beschikt over ziekenhuizen, herstellingsoorden en goede doktoren. De Histadrut bouwt arbeiderskolonie's en woningblokken waarin arbeidersfamilie's woningen krijgen, die door afbetalingen tot hun privaat-eigendom worden.

18. De overheersende fraktie in de Histadrut is de Arbeiderspartij (M.A.P.A.I.). Ze heeft ongeveer 6000 leden en is losjes aangesloten bij de Tweede Internationale. Bovendien heeft ze in de verschillende landen, waar Joden wonen, haar aangesloten groepen (League for Labour Palestine). Ze is nog nationalistischer als de overige bij deze internationale aangesloten partijen. Ze bezit alle bestuursfunctie's in de Histadrut en heeft daar absoluut, destomeer omdat de functionarissen door het bestuur benoemd worden.

De "Hashomer Haziar", oorspronkelijk een in Oost-Europa sterk verbreide Joodse Jeugdorganisatie, krijgt in Palestina steeds meer het aanzien van een partij. Tot nu toe echter waren er slechts zulke arbeiders en arbeidsters aangesloten, die op het land in arbeiderscommune's (z.g. "Kvuzot") leven. De "Kvuzot" willen het socialistische leven daardoor ver-

werkelijken, dat ze eerst met behulp van leningen van de K.K.L. en K.H. en door gemeenschappelijke inkoop en verkoop, gemeenschappelijke keukens en gemeenschappelijke opvoeding der kinderen, hun grond bebouwen en geen loonarbeiders aanstellen.

De partij "Linke Poale Zion" met ongeveer 250 leden in Palestina en meerdere groepen in andere landen, vooral in U.S.A. en Polen, vormt binnen de Histadrut de oppositie, die democratisering van het apparaat en organisatie van de Arabische arbeiders eist met gelijk recht. Haar einddoel is een Raden-Palestina. Ze is internationalistischer voorzover ze het scheppen van een Joodse arbeiderscentrum in Palestina eist. De L.P.Z. is het met de overige Joodse partijen daarin eens, dat een verbinding van de Joodse middenstandsgroepen en proletariërs in de overige landen der Diaspora, ook zelfs in de Sovjet-Unie, wat als eerste stap naar het Kommunisme beschouwd wordt, onmogelijk is. Ze verlangt, dat na de afschaffing van het privaat-bezit en de Staat er nog periode moet komen, waarin de natie's binnen hun eigen grenzen de mogelijkheid tot hun kulturele ontwikkeling moet gegeven worden. Aan het Zionistische congres neemt ze echter niet deel. Ze staat op het standpunt der Komintern, waarbij ze wegens het verschil van mening t.o.v. het Jodenvraagstuk niet aangesloten is.

De illegale Palestijnse Kommunistische partij (P.K.P.) bestaat uit ongeveer 100 leden (Joden), die tendele terleurgestelde vroegere leden van Hashomer Haziar zijn. Daar ze haar hoofddoel ziet in het verzwakken van het Engelse Imperialisme, bestrijdt ze de Joodse immigratie, omdat ze daarin een versterking van het Engelse Imperialisme ziet. Daarom ondersteunt ze ieder Arabische nationale beweging. Ze prijst de oproepen der verlopen jaren als nationaal-revolutionaire opstanden en propageert n.a.v. de Italiaans-Abessijnse oorlog het volksfront van het Arabische volk met zijn leiders de Effendi's en beveelt aan Arabische legers te vormen, die naar Abessinië moeten gaan, om daar het Italiaanse fascisme te bestrijden. De P.K.P. doet veel moeite, haar organisatie te ver-Arabiseren. Ze treedt als enige organisatie op voor de werklozenondersteuning.

De "Antifa", aangesloten bij het wereldcomité in Parijs, heeft ongeveer 500 leden. Ze staat onder leiding van de L.P.Z. Ze wil de basis voor de eenheidsfrontbeweging vormen voor de strijd tegen het fascisme, imperialisme, en anti-semitisme. Ieder kan lid worden behalve de leden der P.K.P., omdat deze de Joodse immigratie bestrijden, terwijl de Antifa en de L.P.Z. op het standpunt staan, dat door het vormen van een Joodse proletariaat in Palestina een kracht geschapen wordt, die noodgedwongen tegen het imperialisme in moet gaan; en dat de bestrijding van het recht op vrije immigratie en verworteling van de Joodse arbeiders in Palestina chauvinistischer wordt. De Antifa zowel als de L.P.Z. willen het Joodse chauvinisme van de Mapai, Histadrut, en Revisionisten en het Arabische der P.K.P. bestrijden. Ze komen op voor de vrijheid van de moedertaal en vormen kringen, waarin Jiddisch, Duits enz. gesproken wordt. In deze kringen, waarin de ideeën der Komintern, Joodse-nationaal gekleurd, overheersen, is een vrije discussie over actuele vragen en doe over het programma der arbeidersbeweging mogelijk.

Tel Aviv, November 1935. (zie aanhangsel)

20. Het bovenstaande bericht, dat in November 1935 voltooid werd, kon eerst nu verstuurd worden, omdat de berichtgever hoopte, ontbrekend materiaal en cijfers nog te kunnen aanvullen. Dat is niet gelukt en dus blijft het bericht helaas onvolledig.

Ondertussen is de toestand in Palestina veranderd. De "welvaart", die beschreven werd, verminderde, ongeveer tegelijk met het uitbreken van het Abessijns-Italiaans conflict. De werkloosheid werd groter en met haar de onzekerheid en ontevredenheid binnen de arbeidersklasse. Daar de P.K.P. als enige organisatie voor het betalen van werklozenondersteuning optrad, gelukte het haar sympathieën onder de werklozen te vergroten. De andere arbeiderspartijen en de Histadrut konden voor een werklozenondersteuning voornamelijk daarom niet opkomen, omdat ze vrezen, dat de Engelse regering de Joodse immigratie belangrijk zou beperken. De Histadrut verscherpte haar strijd om de Arabische arbeidskrachten uit de Joodse productie te verwijderen en de L.P.Z., die een tijdlang geprobeerd had om met de P.K.P. in het werklozenvraagstuk een gemeenschappelijke basis te vinden, zag zich gedwongen om haar Zionistische reputatie weer te herstellen, een scherpe strijd tegen de P.K.P. te voeren. Bij de hierdoor ontstaane discussie's verdween ook de discussie-vrijheid binnen de Antifa. De L.P.Z. onderdrukte iedere kritiek en zo hebben zich de kringen der Antifa ontbonden. Zo bestaan haast enkel nog uit leden der L.P.Z.

De Histadrut die tot nu toe het bestaan van werkloosheid over 't algemeen ontkend had, probeert nu haar leden met zogenaamd constructieve middelen gerust te stellen. Ze roept de arbeiders op een belasting voor een werklozenfonds te betalen. Uit dit fonds worden gelden aan kooperatieve en ook privaat-ondernemers gegeven, om een "aanvullende werkverschaffing" te krijgen. Uit dit fonds wordt aan de arbeiders, die tegen de Arabische lonen werken, het verschil met het Joodse tariefloon bijbetaald.

De in de laatste maand ontstane verscherping van het Arabisch-Joodse betrekkingen, die tot een guerrilla oorlog en een Arabischestaking leidde, kleurde de sociale belangstelling der arbeidersklasse met een nieuw-ontwaakt levendig en oorlogszuchtig nationaal gevoel. Aan beide kanten worden de massa's tot "zelfbescherming en verdediging" georganiseerd. Aan deze zelfbescherming namen van de Joodse kant de leden van ALLE organisaties deel. De verschillende partijen schoven in hun oproepen de schuld aan de botsingen of aan de Arabieren of de andere partijen in de schoenen.

Er valt echter enkel vast te stellen, dat in deze situatie geen enkele organisatie de strijd tegen de eigen bourgeoisie probeert te voeren.

Tel Aviv, 6 Mei 1936.

Zelfstandige Strijdwijze

De groote stakingsgolf in Frankrijk en België en de strijd op leven en dood van de Spaanse arbeiders betekenen een ommekeer in de klassenstrijd sedert de oorlog. Voor de eerste maal stuit het opdringen van de fascistische reactie op ernstig verzet van de zijde van het proletariaat. En overal, waar klasse-acties op groote schaal tot nu toe zijn uitgebleven, zoals in Holland, wordt onder de arbeiders toch algemeen het gevoel levendig: Zijn we wel zoo machteloos tegenover de maatregelen van de bourgeoisie als het schijnt? Zijn we niet even goed als de Fransche en Belgische arbeiders in staat om haar te beletten ons steeds verder in het pauperisme te drijven?

De nieuwe, door de regering afgekondigde maatregelen "tot een andere verdeling van de steungelden", zoals het in het officiele regerings-latin heet, heeft deze vraag actueel gemaakt. De door de regering afgekondigde maatregelen komen neer op een belangrijke steunsverlaging voor een groot deel van de werklozen, door opheffing van de huurbijslag (in enkele etappes) en het vaststellen van nieuwe, z.g. "standaardloonen", voor die arbeiders, die gedurende lange tijd werkloos zijn. Deze nieuwe "standaardloonen", die natuurlijk nog belangrijk lager liggen dan de in het "vrije bedrijf" werkelijk geldende loonen, zullen dan als basis moeten dienen voor de berekening van de steunuitkering. Het behoeft geen betoog, dat de volgende etappe in de regeringspolitiek daarna zal zijn een aanpassing van de loonen in het "vrije bedrijf" aan deze door de regering vastgestelde "standaardloonen". Op deze wijze worden de regeringsmaatregelen tot een directe aanslag niet alleen op het levenspeil van de werklozen, maar ook op dat van de werkende arbeiders.

De regeringsmaatregelen hebben onder de arbeiders een algemeene geest van ontevredenheid teweeg gebracht. Maar van daar, tot aan een werkelijk actief verzet tegen de ingevoerde verslechtingen, is nog een lange weg. Voorlopig doen de verschillende "arbeiderspartijen" nog alle mogelijke moeite om de ontevredenheid in "geordende banen" te leiden. Er worden massa-vergaderingen gehouden, er vinden groote demonstraties plaats, alles met het doel de arbeiders er van te overtuigen dat de vakverenigingen en politieke partijen een hardnekkige strijd tegen deze verslechting van het levenspeil zullen voeren, teneinde zoo de arbeiders van zelfstandig handelen af te houden. Daarbij spreiden de woordvoerders van de vakverenigingen vaak een zeker schijnradicalisme ten toon, zoals Lindeman, die verklaarde, dat de arbeiders de steunverlaging maar op de huisbazen moesten verhalen. Daarover wordt nu niet meer gesproken, maar dit woord heeft reeds zijn uitwerking gehad, door groote groepen arbeiders de illusie te geven, dat ze bij een eventuele huurstaking op de steun van de vakbonden kunnen rekenen.

Tegenover al deze verwarring die wordt gesticht door de groote "arbeiderspartijen" is het des te meer noodig de arbeiders te wijzen op de noodzakelijkheid van een zelfstandig gevoerd verzet, buiten partijen en vakverenigingen om. Het is noodig, de nog door het verloop van de Fransche stakingen versterkte illusie weg te nemen, dat de arbeiders op de steun van hun vakverenigingen

kunnen rekenen en het is noodig, het vooroordeel te verbannen dat "we zonder vakverenigingen toch niets kunnen doen". Dat alles kan slechts gebeuren, door de arbeiders duidelijk en concreet de weg te laten zien waarlangs een dergelijke zelfstandige massabeweging zich kan ontwikkelen, door de middelen aan te wijzen waardoor de arbeiders zelfstandig de strijd kunnen aanvangen en het strijdfrent verder verbreiden.

We kunnen deze noodzakelijke propaganda niet beter illustreren dan door de hieronder volgende overdruk uit het door werklooze radencommunisten uitgegeven stempelblad "Proletenstemmen":

Doel en middelen.

Het doel is dus: Weg met de Steunverlaging!
Het middel is: Eensgezinde strijd der arbeiders!
Hoe komen we daartoe?

Als we alleen maar blijven praten over de wenschelijkheids van eensgezinde actie en hoe mooi dat wel zou wezen, dan komen we niet tot strijd. Want de actie en de wil tot strijd en de eenheid wordt niet in een oogenblik geboren, maar zoo'n actie heeft beginpunten, vanwaar zij zich uitbreidt!

De kameraden die eenheid van actie willen, moeten de koppen bij elkaar steken en initiatief-comité's vormen. Het is hierbij onverschillig of men lid is van een partij of niet. Zoo men wat geleerd heeft in een partij, als men kan spreken, schrijven, organiseren, als men wat weet of kan, zooveel te beter! Het moet ten dienste staan aan de algemeene actie en geen verdeeldheid brengen!

Het naaste doel van deze comité's is: Zooveel mogelijk arbeiders in de strijd betrekken!
Dat beteekent dat de arbeiders aan een stempellokaal die actie willen, zich tot een eenheid aansluiten en alle verschillen op zij zetten. Doen flinke groepen dat, dan kiezen zij een eigen-strijd-leiding uit kameraden die ze kennen en vertrouwen, b.v. op elke 50 of op elke 100 arbeiders.

Dit is noodig, want het eerste wat er te doen valt is, dat de actie zich uitbreidt; dat aan de andere stempellokalen hetzelfde gebeurt. Dus moet er met groote groepen naar die stempellokalen getrokken worden, om die kameraden daar door woord en voorbeeld aan te sporen, hetzelfde te doen. Hiermee is de strijd begonnen!

AANEEN-SLUITING DER ARBEIDERS OVER ALLE VERSCHILLEN HEEN;
EIGEN-STRIJD-LEIDING; UITBREIDING DER ACTIE NAAR ANDERE
STEMPELLOKALEN, DOOR DE ARBEIDERS ZELF!!

Deze eenvoudige, voor iedere arbeider duidelijke strijdwijze, is voor de bourgeoisie en haar knechten een doodelijke bedreiging!

Hoewel de arbeiders heel gewoon en zonder nog te demonstreeren, met hun kameraden aan de andere stempellokalen in contact treden en hen opwekken daar hetzelfde te doen, zal de bourgeoisie direct ingrijpen, straten laten ontruimen, groepen uit elkaar laten

jagen, enz.
Dat beteekent, dat het geweld-apparaat der bourgeoisie gaat optreden als agitator en leermeester der arbeiders en zelfs aan de domste arbeider duidelijk maakt, waar de kapitalisten bang voor zijn!

In dit stadium van de actie komt het er op aan, zooveel mogelijk ieder gewelddadig treffen met de politie te vermijden, maar de druk op zoo'n stempellokaal toch door te zetten!!
Het uiteendrijven en verjagen moet niet meer effect hebben dan het omhoog scheppen van water!

Begint dan aan zoo'n stempellokaal de actie ook, d.w.z. steken de arbeiders daar ook de koppen bij elkaar en kiezen ze een eigen-strijd-leiding, dan wordt het een sneeuwbal en de actie gaat in een paar dagen over geheel Amsterdam en verder.

En telkens weer moet klaar en krachtig gezegd worden en zooveel mogelijk toegepast: Geen open strijd met de politie, maar uitbreiding der actie over alle stempellokalen.

Wij weten wel dat op een zeker moment in de strijd, ook het gewapend verzet der arbeiders zal worden opgedrongen door de bourgeoisie. Maar de actieve arbeiders moeten zooveel mogelijk hun eigen tijd daarvoor kiezen en niet in de eerste oogenblikken dat eenige honderden of duizenden arbeiders in beweging zijn, meenen, dat zij nu wel tegen de provocerende bourgeoisie opgewassen zijn.

Want het doel dat elke actie moet probeeren te bereiken, dat, wat de arbeiders nooit uit het oog mogen verliezen, is: Het kleine strijdfrent moet een KLASSE-FRONT worden!!

Als een of twee stempel-lokalen werkelijk flink in beweging zijn, dan is het honderd tegen één, dat de actie in een paar dagen over heel Amsterdam gaat. Het eenige, dat de bourgeoisie er tegenover kan stellen, is, dat ze bijtijds de beweging in elkaar slaat. De arbeiders zullen inzien en zorgen, dat niet een paar duizend ongewapende arbeiders tegenover sabel, revolver en mitrailleur komen te staan. De actie zou in een paar uur in elkaar geslagen zijn!

Werklooze en Werkende Arbeiders.

Gaat de actie zich uitbreiden over de meeste of alle stempel-lokalen, dan is er groote kans, dat de minister eieren voor zijn geld kiest en de verlaging intrekt! Tenminste als hij wijs is! De beweging der Fransche en Belgische arbeiders heeft ook de bourgeoisie wat geleerd!

Maar als hij dom is, zooveel te beter: Wij hebben nog een paar oude rekeningen te vereffenen!!

De arbeiders van de stempellokalen die in actie zijn en, door hun eigen-strijd-leiding met elkaar verbonden, optreden, gaan nu hun actie richten op de bedrijven!

De beruchte standaardloonen van minister Slingenberg raken de bedrijfsarbeiders direct: het is voor hen de aanzegging tot loonsverlaging! Trouwens, iedere werkende arbeider begrijpt wel, dat op een steunverlaging voor hem de loonsverlaging haast automatisch volgt! De werklozen, die aan de stempellokalen practisch geleerd

hebben, hoe zij contact met de arbeiders van andere stempel-lokalen kregen ondanks afgezette straten en politie-bewaking, zijn ook in staat hun kameraden in de fabrieken te bereiken.

Op twee manieren. Van binnen uit, door enkelingen. En van buiten af, massaal!

Het eerst en het meest komen de sleutel-bedrijven in aanmerking, n.l. tram, transport, haven, gas, electra, de groote metaal-bedrijven, het bouwvak, enz.

In al die bedrijven zitten kameraden die het met de werklozen gloeiend eens zijn, maar zij zijn vaak maar weinigen en zij kunnen de anderen niet meekrijgen.

Maar wat gebeurt er, als plotseling diezelfde bedrijven worden belegerd door de werklozen, die probeeren hun delegaties naar binnen te krijgen om met hun werkende kameraden te praten?

Onmiddellijk zullen de overval-wagens uitrukken en alle toegangen tot de bedrijven door politie, militairen en marechaussee's worden bezet. Toegangs-straten worden afgesloten, elk opdringen der arbeiders wordt uit elkaar gedreven. Maar hoewel de arbeiders elke provocatie van de zijde der bourgeoisie zo veel mogelijk uit de weg gaan, gezorgd wordt, dat geen kip in of uit het bedrijf gaat, die niet door de werklozen wordt aangeklampt!

's Morgens bij het naar het werk gaan, 's middags bij het schaften, 's avonds bij het naar huis gaan, de werkende kameraad wordt aangehouden en moet het een en ander hooren! Elke trambestuurder en conducteur die aan een vluchtheuvel stopt, wordt door een troepje werklozen toegesproken, elke vrachtauto, die uit een fabriekspoort komt, heeft een chauffeur, die hetzelfde ondervindt!

Als deze actie ook maar enigszins doorgaat, dan beteekent het, dat de bedrijfsarbeiders moeten werken onder politie-toezicht!

En hier komt het er op aan: Vele arbeiders en later de meesten, zullen dat verdommen!

Dat wil zeggen, dat de eenige manier, waarop de werkende arbeiders in de actie getrokken kunnen worden, door de werklozen zelf wordt toegepast. Dit is het onmiddellijke en sterkste beroep op de klasse-solidariteit der bedrijfsarbeiders en zij kunnen die niet weerstaan!

Als d a n een paar man in een bedrijfs-afdeeling zeggen: "Jongens, z o o kunnen we toch niet doorwerken", dan leggen de meesten of allen het werk neer! Of ze eischen, dat de politie van het werk verdwijnt. En de bourgeoisie kan zoo'n eisch niet inwilligen, hoe redelijk en vanzelf-spreekend de arbeiders die ook vinden.

Dan wordt het S T A K E N en de eenheid van werkende en werkloze arbeiders wordt een feit!!

K u n n e n w i j s t r a k s d e h u u r b e t a l e n ?

Het schijnt dat er nog menschen zijn, die een zware boom opzetten over de vraag, of wij straks, als de huurtoeslag er af gaat, de huisbaas moeten betalen. We hooren spreken van kleine huisbazen, die de dupe zouden worden.

De zaak is, dat de werklozen, wier steun verlaagd wordt, straks niet k u n n e n betalen!

Waar moeten ze 't van doen? Van het geld dat ze van hun kleeding overhouden? Die kunnen ze n u al niet koopen! Of moeten ze misschien hun kinderen en zichzelf laten hongeren om de huisbaas te betalen?

Voor de minister schijnt de zaak heel eenvoudig: het bedrag wordt bij niet betalen van de steun ingehouden!

De enkele arbeider die dat overkomt staat er machteloos tegenover. Maar als de arbeiders massaal, georganiseerd, dus met elkaar verbonden, de huur inhouden, dan staat de zaak er anders voor! Dan komen de vrouwen in actie. Zij zijn degenen, die het zwaarst de ellende voelen. En ze zullen er geen geleerde woorden voor gebruiken, als ze ieder die hooren kan, gaan bewijzen, dat van een hongersteun waar een gulden is afgetrokken, niet allebei kan: de huisbaas betalen en ook nog eten!

Eenige tientallen vrouwen, die aan de stempel-lokalen verschijnen, zullen gauw genoeg de aarzelenden overtuigen d a t e r i e t e g e d a a n m o e t w o r d e n.

Het aangewezen middel om tegen de huur-aftrek op te treden is het woningblok-comité. Willen de vrouwen praktische actie voeren, dan zullen ze, evenals aan het stempellokaal, de actie zelf moeten organiseren en aan die van het stempellokaal moeten verbinden!

Actie der werklozen is het eerst noodige. Komt die niet, dan hebben we al verloren. Voor dikke woorden gaat geen minister opzij!

Die actie heeft vooral daarom waarde, omdat zij gericht is op het in de strijd betrekken der bedrijfsarbeiders! Die kunnen de bourgeoisie aantasten in haar zwakste plaats: de economische macht! Dus daarop moet alles gericht!

Wij hebben hier de noodzakelijkheid van de werklozenactie betoogd en onze kijk op de mogelijkheden uiteengezet. Maar het is heel goed mogelijk dat de arbeiders allerlei dingen heel anders willen en zelfs waarschijnlijk len doen. De toestand kan elk oogenblik veranderen en de arbeiders die in actie gaan beslissen zelf hoe ze het doen. Onze bedoeling is niet, om de kameraden een soort van agenda voor te leggen, dat ze maar kunnen afwerken!

Maar e e n ding lijkt ons klaar en daar ontkomen wij samen niet aan:

We moeten zelf in actie komen en over alle verscheiden h e e n , de eenheid in de strijd tot stand brengen!! Anders gaan we naar de bliksem!!

E E N H E I D V A N A C T I E !

E I G E N - S T R I J D - L E I D I N G K I E Z E N !

W O N I N G - B L O K - C O M I T É ' S V O R M E N !

A C T I E U I T B R E I D E N V A N S T E M P E L - L O K A A L T O T S T E M P E L - L O K A A L .

D A N U I T B R E I D E N T O T D E W E R K E N D E A R B E I D E R S !

T E G E N D E S T E U N V E R L A G I N G

H E T K L A S S E - F R O N T !

Verantwoording vrijwillige bijdragen 14 Aug. - 11 Sept. '36.

L.H. te Z. f 2.50 W.S. te A. f 0.35 J.A.J. te dH. f 5.- L.del.
te A. fr.B. 12.- R. te A. f 1.- H.G. te A. f 0.75 en f 0.30
L.B. te A. f 0.10 G.R. te B. f 2.- diversen te A. f 0.50
R.A. te A. f 0.10 G.Z. te A. f 0.35 Rotterdam f 2.35 H.M. te A.
f 2.50 W.S. te dH. f 0.50 v.d.Z. te H. f 0.40 ten D. te A. f 0.25
J.M. te A. f 0.68

We zijn de laatste tijd weer wat vlotter in het uitgeven van materiaal dan de laatste jaren het geval was. Op zichzelf is dat een verheugend feit, en het zou dat nog meer zijn, als ook onze lezers vlotter waren geworden in het geven van bijdragen. Maar dat is helaas niet het geval. Zoals men uit de verantwoording kan zien, drijft alles op enkele grotere bijdragen, die natuurlijk zeldzaam en onregelmatig binnenkomen. Bovenstaande verantwoording, die voor twee PIC's telt, dekt slechts de onkosten van één. En toch zijn de onkosten, per lezer, zoo laag, dat bijna ieder die zonder bezwaar kan opbrengen. Wanneer elke lezer er een gewoonte van maakt om iedere PIC met slechts enkele centen te vergoeden, zijn onze kosten gedekt. Ook de kleine, maar regelmatige bijdragen, zijn voor ons van het grootste belang.

Verschenen is het Septembernummer van de "Rätekorrespondenz" bevattende de Duitse uitgave van de beide laatste PIC's over Frankrijk en Spanje. Prijs 10 cent.
Verder is verschenen het eerste nummer van "Klasbatalo", ons nieuwe Esperanto-organ. Het bevat een korte inleiding, in de vorm van een beknopt overzicht over de ontwikkeling van de arbeidersbeweging in de laatste 25 jaar, benevens de Esperanto-uitgave van het artikel over de Fransche stakingen. (Pri la ondo de strikoj en francio). In een volgend nummer komen wij nog eens uitvoeriger terug op de redenen die ons tot uitgave van dit organ hebben bewogen. Voorloopig willen we onze lezers slechts wijzen op het belang van een werkelijk internationaal gevoerde propaganda - en op de moeilijkheden die moeten worden overwonnen bij de opbouw van een dergelijke propaganda. Men kan ons enorm helpen door ons adressen te zenden van Esperantisten in het buitenland, die zich voor ons blad zullen interesseren. Laat men bedenken, dat een enkel aanknopingspunt vaak een geheel nieuw gebied voor de propaganda kan openen!

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens dieper ontwikkeling van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspartijen van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE N VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE N DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Negende Jaargang No: 16.
October 1936 No: 1.

HET ANARCHO-SYNDICALISME IN DE SPAANSCHERE REVOLUTIE

Toen we voor 1½ maand ons eerste artikel over "De Klassenstrijd in Spanje" schreven, hebben we er ons voornamelijk toe bepaald een beschrijving te geven van de burgeroorlog en de omstandigheden waarin hij plaats vond. In het bijzonder hebben we de aandacht gevestigd op het conflict tusschen de strijdende arbeiders en de Volksfrontregering. Maar we zijn er nog niet toe gekomen ook de tactiek van de strijdende arbeiders zelf onder de oogen te zien en in het bijzonder de rol van het anarcho-syndicalisme, dat in Spanje het denken van de breede arbeidersmassa's, vooral in revolutionaire tijden als deze, beheerscht.

De strijd van de Spaansche arbeiders vormt een mijlpaal in de ontwikkeling van de klassenstrijd. Zelfs als zij door de vereenigde buitenlandsche kapitaalsmachten onder de voet zouden worden gelooopen, zullen zij nog een gevoelige klap hebben toegebracht aan de reactie. Want overal in de wereld hebben zij de arbeiders nieuwe moed gegeven, en het bewustzijn, dat men zich niet zonder verzet aan de dictatoriale onderdrukking hoeft te onderwerpen. Ieder arbeider op de wereld weet, dat wanneer de fascistien in Spanje winnen, dit slechts daardoor is, dat ZIJ worden geholpen door hun bondgenooten in het buitenland, terwijl de arbeiders op zichzelf zijn aangewezen en door iedereen worden verlaten. Was de internationale solidariteit onder de arbeiders even groot als die onder de bourgeoisie, dan zou de burgerlijke reactie over de geheele wereld worden uitgeroeid.

Des te bewonderenswaardiger is de strijd van de Spaansche arbeiders, die alleen tegenover de vereenigde machten van de Spaansche, Duitse, Italiaansche en Portugeesche bourgeoisie stand houden, waarbij ze nog in de rug worden aangevallen door alle "democratische" regeringen in binnen- en buitenland. Maar bewondering alleen voor die strijd mag ons er niet van weerhouden ook de toegepaste strijdwijze aan een kritiek te onderwerpen. In Spanje ondergaat op het oogenblik een bepaalde richting, een bepaalde strooming in de arbeidersbeweging, die van het anarcho-syndicalisme, de vuurproef.